

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Han Kang

CARTEA ALBĂ

Traducere din limba coreeană și note
de Iolanda Prodan

Cuprins

Capitolul I: EU

Ușa	13
Scutecele nou-născutului	17
Cămășuța bebelușului	19
Luna plină din orez	23
Ceață	27

Oraș alb	31
Obiecte în întuneric	35
Acolo unde e lumină	37
Lapte matern	41
Ea	43
Lumânare	45

Capitolul II: EA

Flori de gheață	49
Promoroacă	51
Aripi	53
Pumni	55
Zăpadă	57
Fulgi de nea	59
Zăpezi eterne	63
Valuri	67
Lapoviță	69
Câine alb	71
Viscol	77
Cenușă	79
Sare	81
Luna de pe cer	85
Perdea de dantelă	87

Abur	89
Păsări albe	91
Batistă	95
Calea Lactee	97
A râde alb	99
Magnolie albă	101
Drajeuri glazurate cu zahăr	103
Zahăr cubic	105
Lumini	107
Mii de puncte argintii	109
Sclipiri	111
Pietricica albă	113
Oase albe	115
Nisip	117
Fire albe de păr	119
Nori	121
Bec incandescent	123
Noapți albe	125
O insulă de lumină	127
Foaie subțire de hârtie cu versoul alb	129
Rătăcind în plutire	133
Cuvinte pentru serenitate	135
Hotar	137
Lan de trestie	139

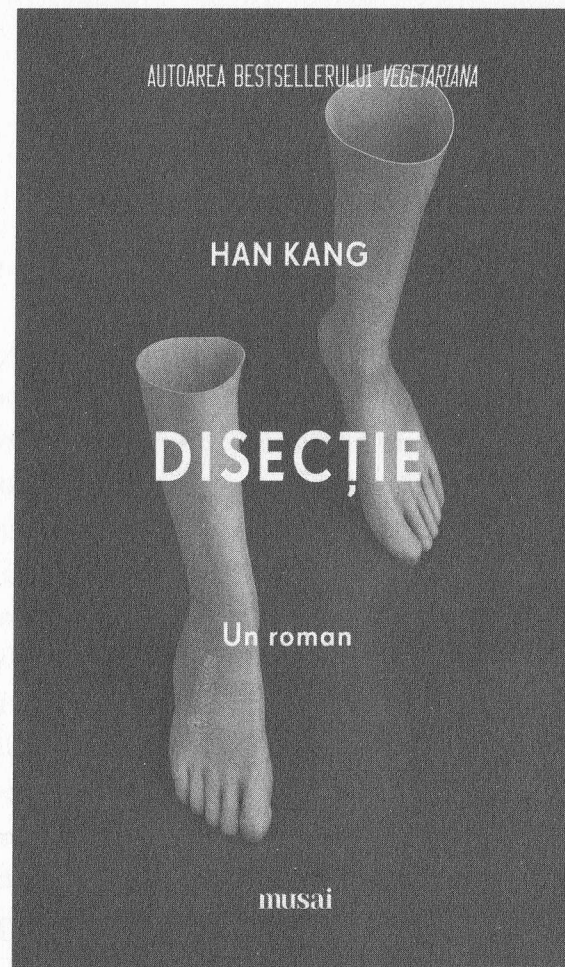

Fluture alb	141
Spirit	143
Orez crud, orez fiert	147

Capitolul III: ÎN ALBUL VIEȚII ȘI AL MORTII

Ochii tăi	153
Veșmânt mortuar	155
Sora mai mare	157
Aidoma câtorva cuvinte scrise pe o foaie albă de hârtie	159
Veșminte albe de doliu	161
Fum	163
Tăcere	165
Dinți de jos	167
Despărțire	169
În albul vieții și al morții	171
<i>Cuvântul autoarei</i>	173

De aceeași autoare, vă recomandăm *Disecție*, un roman răscolitor despre un episod atroce din istoria Coreei de Sud.

Citiți un fragment

Ușa

S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Înainte să semnez contractul de închiriere, m-am dus să văd din nou apartamentul. Odată cu trecerea anilor, vopseaua albă cu care fusese acoperită ușa metalică își pierduse din strălucire. Albul se murdărise, iar vopseaua scorojită lăsa să se vadă, din loc în loc, rugina. Dacă asta ar fi fost tot, probabil că mi-aș fi

amintit de ea ca de o ușă obișnuită, veche și murdară. Însă a mai fost ceva: felul în care fusese scris pe ea numărul 301.

Cineva – probabil unul dintre foștii chiriași – scrijelise numărul cu o șurubelniță sau cu un cui. L-am privit de aproape, urmărind atentă fiecare scrijelitură din cele trei cifre: un „3” colțuros și lung... de trei șchioape; un „0” mai mic decât „3”-ul, dar care îmi sărise de prima dată în ochi, căci fusese scris cu linii îngroșate, semn că fostul chiriaș insistase de mai multe ori în același loc; și, în fine, un „1” – cea mai groasă dintre cele trei cifre –, o linie lungă ce pătrundea adânc în ușă, ca și cum ar fi fost trasă cu toată îndârjirea. Din rănilile ce spintecau carnea metalică a ușii în linii și curbe scrijelite cu atâta violență se scurgea o rugină vineție, asemenea petelor de sânge vechi și întărite.

Nu țin la nimic: nici la locul în care trăiesc, nici la ușa pe care o deschid și o închid în fiecare zi, nici măcar la nenorocita asta de viață, fir-ar al naibii să fie ea!

Strângând cu putere din dinți, cifrele scrijelite pe ușă mă țintuiau cu ochi invizibili.

Acesta era apartamentul în care aveam de gând să mă mut, aceasta era ușa dincolo de care aveam să-mi petrec în acea iarnă o parte din viață.

A doua zi, de îndată ce mi-am aranjat lucrurile scoase din bagaje, mi-am cumpărat o cutie cu vopsea albă și o pensulă groasă și mare. Pe pereții netapetați ai bucătăriei și ai camerei se vedeau în jurul întrerupătoarelor pete întunecate, mai mici sau mai mari.

Ca să nu-mi murdăresc așa tare hainele, m-am îmbrăcat într-un pulover vechi, alb și-n niște pantaloni de trening gri-deschis. Nu-mi propusesem să vopsesc cu grijă și uniform. *Mai bine pete albe decât pete murdare*, mi-am spus, trecând, fără să mă gândesc de două ori, cu pensula muiată în vopsea, doar peste petele de murdărie.

Am vopsit în alb o pată imensă apărută din cauza apei de ploaie care se infiltrase prin tavan, dar și chiuveta cafenie, după ce am frecat-o bine cu o cârpă.

În cele din urmă, am ieșit pe coridor și am început să vopsesc ușa metalică de la intrare. Petele

murdare de pe ușa acoperită cu zgârieturi adânci, ca niște răni, dispăreau încet-încet sub vopseaua albă de pe pensulă. Au dispărut și numerele scrijelite și, odată cu ele, și petele vineții de rugină. Am intrat în camera încălzită și m-am odihnit. După o oră, am ieșit iar din cameră și am observat șiroaie lungi de vopsea, prelingându-se pe ușă. De vreme ce nu folosisem un rulou, vopseaua era brăzdată de urmele lăsate de firele dese și fine ale pensulei. M-am întors în cameră abia după ce am dat ușa și cu un al doilea strat de vopsea. S-a mai scurs o oră, apoi, cu papucii de casă în picioare, am ieșit din nou din cameră ca să văd rezultatul. Afară ninge cu fulgi mari și grei, iar sub stâlpii de iluminat, ce încă nu fuseseră aprinși, aleea era cufundată în întuneric.

Încremenisem, ținând într-o mână cutia cu vopsea și pensula în cealaltă. Priveam pierdută sumedenia de fulgi de nea ce pluteau lent, aidoma unor pene albe, fragile.

Scutecele nou-născutului

Două mâini înfășoară strâns scutecele imaculate ca zăpada în jurul trupului nou-născutului. Probabil că pântecul mamei a fost cel mai strâmt loc cu puțință de pe lumea asta, de vreme ce asistenta strânge scutecele cu putere, îngrijorată că nou-născutul s-ar putea prăbuși în orice clipă în spațiul nou, necunoscut și fără limite în care-și făcuse apariția.

E ființa ce trage pentru prima dată aer în plămâni, ființa ce nu știe cine sunt cei din jurul ei, unde se află și ce tocmai a început. E cel mai mic dintre cei mai mici pui de animal, mai slab și mai neajutorat decât un puișor de pasăre sau un cățeluș abia venit pe lume.

Palidă din cauză că pierduse foarte mult sânge, femeia privește pierdută fața scaldată în lacrimi a micii făpturi. Ea, care nu știe ce trebuie să facă ca s-o oprească din plâns, cea care cu puțin timp în urmă trecuse prin dureri insuportabile, ia în brațele sale copilășul înfășat în scutece și-l strânge la piept.

Brusc, copilășul se oprește din plâns – datorită unui miros anume sau poate pentru că încă îl mai leagă ceva de ființa ce-l ține în brațe. Atrăși de glasul ei, ochișorii negri ai micii făpturi ce nu pot desluși imaginile din jur se îndreaptă spre fața femeii. Nici ea, și nici copilul nu-și dau seama ce se întâmplă, dar încă sunt legați unul de celălalt de mirosul de sânge ce apasă greu peste liniștea dintre ei, peste trupurile lor despărțite doar de scutecele albe.

Cămășuța bebelușului

Am aflat că primul copil pe care mama mea l-a adus pe lume a murit la două ore după naștere.

Mi s-a spus că era o fetiță cu fața albă și rotundă ca prăjiturile făcute din pastă de orez. Era foarte frumoasă, cu trăsăturile bine definite, chiar dacă venise pe lume prematur, la șapte luni, și avea trupul foarte mic. Mama mi-a zis că nu va putea uita

niciodată clipa în care fetița și-a întors fața spre ea, privind-o cu doi ochișori negri ca niște tăciuni.

Pe atunci, părinții mei locuiau într-o căsuță izolată, într-un sat unde tatăl meu începuse să predea la o școală primară. Într-o dimineață, mamei i s-a rupt apa. Cum mai era mult până să-i vină sorocul, întâmplarea a luat-o pe nepregătite. Singurul telefon public din sat era în stația de autobuz, în fața unei mici prăvălii, la douăzeci de minute de casă. Tata urma să se întoarcă de la școală abia peste șase ore.

Venise iarna și căzuse primul îngheț. Mama, care avea pe-atunci douăzeci și doi de ani, se târî cu greu spre bucătărie și reuși să facă ce știa din auzite: fierse niște apă în care dezinfectă o foarfecă. Răscolind prin cutia în care ținea ace, papiote și alte mărunțișuri, dădu peste o bucată de pânză albă, îndeajuns de mare cât să poată încropi o cămășuță pentru copilă. Chinuită de contracții groaznice și cuprinsă de teamă, mama cusu cămășuța cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraz. După ce termină de cusut, scoase un cearșaf cu gândul să facă un scutec din el, îndurând cu greu contracțiile din ce în ce mai dese și mai puternice.

În cele din urmă, mama născu fără nici un ajutor, tăind singură cordonul ombilical ce o lega de fetiță. Îmbracă trupul mic și firav, plin de sânge, în cămășuța pe care tocmai o terminase de cusut.

Te implor, nu muri! Te implor, nu muri! repeta întruna în șoaptă, ținând în brațe trupul mic și firav al copilașului ce scâncea cu glas stins. Ca prin minune, după o oră, pleoapele fetiței s-au deschis brusc. Când ochii ei i-au întâlnit pe cei negri ai fetiței, mama a început din nou să murmure disperată: *Te implor, nu muri! Te implor, nu muri!*

După încă o oră, fetița s-a stins din viață. Ghemuită pe o parte, pe podeaua bucătăriei, mama strânse la piept trupul fără suflare al fetiței, până când răceala corpului ei firav i-a pătruns prin carne și oase, secându-i lacrimile.

Luna plină din orez

În primăvara anului trecut, când am participat la o emisiune difuzată la un post de radio, am fost întrebată dacă în copilăria mea s-a întâmplat ceva special, ce mi-a dat un profund sentiment de tristețe.

Moartea surorii mele a fost primul lucru care mi-a venit în minte, o poveste în al cărei labirint am crescut, o poveste despre cel mai neajutorat pui de